

Resultat ved at forlægge Fredningsbestemmelserne til August som ved at beholde dem paa de Tidspunkter, som vare anførte i Lovforslaget. Man kan forstaa, at en saadan Udtalelse var egnet til at ryste et Udvalgs Anskuelse i sin Grundvold, naar man har siddet en hel Vinter og diskutere disse Bestemmelser indgaaende, naar man saa pludselig fra Videnskabsmændene faar at vide, at det hele er til ingen Nytte for Laksens Vedkommende og at Fredningen af den godt kan forlægges til en anden Tid. Naar der er en saa stor Uklarhed hos Videnskabsmændene med Hensyn til dette Spørgsmaal, at de i Løbet af en Vinter kunne forandre deres Anskuelse om Fredningstiden saa meget, forekommer det mig ikke, at der er Grund til at gaa til saa strenge Bestemmelser, som her er foreslaaet, men at man kunde nøjes med at have dem betydelig mildere. Jeg tror ikke, det er nødvendigt, at Fredningen strækker sig over saa lang Tid.

Der er dernæst et Par andre Bestemmelser, som jeg vil tillade mig at omtale. Det er Garnbestemmelserne. Der er et Redskab, som det er af overordentlig stor Vigtighed for Fiskerne derovre at kunne benytte, men som de ikke ville være i Stand til at benytte efter dette Lovforslag. Det kaldes Toggergarn. Jeg maa maaske blot ganske kort oplyse, at det er Drivgarn, som er tredobbelt, og hvis to Dele, som kaldes Grimer, bestaa af meget store, grove Masker. Mellem disse Grimer ligger et fint Net med mindre Masker, hvori Fisken fanges, naar den støder imod Grimerne, idet det fine Net danner en Pose. Man diskuterede meget i Udvalget om dette Fiskegarn, som er et nødvendigt Redskab for Fiskerne før at faa et godt Udbytte af deres Fiskeri. Det, der blev indvendt imod det, var, at man i disse Vande ikke burde bruge saadanne Drivgarn, som ere forsynede med Vægtlodder foruden, altsaa naa Bunden, fordi de vilde skrabe Bunden og derved gøre Fiskeynglen Skade, om ikke ligefrem ødelægge den. Det var Grunden til, at man fra andre Sider modsatte sig at lade dette Garn komme i Brug. Vi fik imidlertid ogsaa paa det Omraade fra Videnskabsmændene en Meddelelse, som ligeledes rystede os betydeligt. De paagældende Videnskabsmænd vilde ganske vist ikke tillade Brugen af Toggergarn, men de vilde nok tillade, at man brugte Laksegarn. Nu er Forholdet dette, at Laksegarn med Hensyn til dets Brug i Virkeheden er det samme som Toggergarn. Det er ligeledes et Nedgarn, forsynet med Vægte,

og da det bevæger sig langs Bunden, vil det foraarsage den selvsamme Skade paa Ynglen som Toggergarn, dersom der overhovedet bliver gjort nogen Skade ved Brugen af det paagældende Garn. Det forandrede ogsaa vore Anskuelse eller i alt Fald mine Anskuelse. Jeg mener derfor, at naar Videnskaben ikke er klarere over, hvilke Redskaber der kan anses for hensigtsmæssige, hvilke der maa forbydes og hvilke der maa bruges, saa tror jeg, at man ogsaa paa dette Omraade maa kunne komme til andre Bestemmelser end dem, der staa i Lovforslaget, saaledes at de Folk maa kunne faa Lov til at bruge de Redskaber, som ere hensigtsmæssige for dem, ja, om jeg tør sige, ligefrem ere nødvendige for, at deres Erhverv skal kunne give dem noget Udbytte. Endelig er der en kort Bemærkning, som jeg vil gøre med Hensyn til selve Fiskegaarden. Da jeg havde Ordet i Fjor om denne Sag, udtalte jeg den Anskuelse, at man kun skulde benytte Fiskegaarden som Udsklækningsanstalt, idet det af de foreliggende Kommissionsbetænkninger fremgik, at dertil maatte den egne sig. Som ærede Medlemmer ville se af den Beretning, der blev afgiven af Udvalget, foretog Udvalget en Tur til de paagældende Vande for ved Selvsyn at overbevise sig om, hvorledes Forholdene vare derovre, og selvfølgelig undersøgte man ogsaa Fiskegaarden og dens Beliggenhed for derigennem at danne sig et Begreb om, hvorvidt den egnede sig til Udsklækningsanstalt for Fisk eller ikke. Man kom imidlertid til det Resultat, at den ikke egnede sig dertil, men at, naar man vilde have Fiskeudsklækningsanstalt ovre i Gudenaalen, skulde den lægges betydelig højere op i Aaen oppe ved Silkeborg, hvor der for øvrigt allerede er en Fiskeudsklækningsanstalt, som tilhører en privat Forening i Silkeborg, og som drives udmærket godt og bringer gode Resultater. Der er altsaa Stedet, der ere Forholdene saaledes, at Fiskeudklækning kan foregaa, hvilket temmelig sikkert ikke kan ske paa det Sted, hvor Fiskegaarden ligger; men naar Fiskegaarden ikke kan benyttes dertil og efter min Mening ikke bør drives af Staten som Fiskegaard for at høste økonomisk Udbytte deraf, ser jeg ikke ret, af hvilken Grund man da skal lade Fiskegaarden staa; saa forekommer det mig, at man meget godt kunde sløjfe Fiskegaarden, hvilket vilde være til Gavn for en stor Mængde Interessenter. Det vil saaledes være til Gavn for Fiskenes Opgang, thi det kan ikke bestrides, at en